

Spotvogel:

Ongewoon

Provence 2003. Het is 38 graden in de schaduw. Ik draai de dop van een flesje Kronenbourg. De Belg in de camper tegenover mij lijkt zo sprekend op Mr. Bean dat ik begin te geloven dat hij werkelijk Rowan Atkinson is. Hij loopt naar de vuilnisbak en gooit al zijn afval in het gras ernaast. Vervolgens doet hij het deksel van de bak open en bukt zich vier maal om zijn troep weg te gooien. Ik moet het zeker weten en loop naar de man toe. Er komt Vlaams uit - toch niet Mr. Bean.

Zweet druipt langs mijn slapen. Ik drink nog een flesje bier. Boven het vergeelde gras van de camping verschijnt een Slangenarend met een bedelend jong in zijn kielzog. Iedere beweging van de oudervogel wordt als een schaduw gekopieerd door het jong. Was er maar schaduw, trouwens. De jengelende nazaat heeft kennelijk zin in slang want onophoudelijk roept hij een klagend, iel 'pi-hiaa, pi-hiaa'. Maar een dergelijke waarneming is heel gewoon op Camping Pardigue. Mijn koelkast, op gas, trekt het niet helemaal bij deze hitte maar toch selecteer ik een redelijk koel flesje Brugs Tarwebier. Daar is geen

woord Frans bij maar het is in elke Franse supermarkt te koop. Een concert van prupru-geluiden weerklinkt vanuit de vallei die bij de camping hoort en waar de rivier ligt. Zeker vijftig Bijeneters verschijnen in de blauwe lucht boven mijn tent. Ze komen een paar keer per dag over. In het felle licht zijn ze verbazend goed gecamoufleerd en vallen nauwelijks op in zo'n zonovergoten omgeving. De vogels broeden in de geërodeerde heuvel aan de rivier. Ik hoor ze de hele dag. De Belg ziet mij bezig met mijn verreijker en komt vragen wat voor rare vlermuizen dat toch zijn. Wij drinken samen een paar Brugse pintekes. Van bier weten ze veel af, die Belgen.

Het korenveld rond de camping is pas gemaaid. Het is het jachtterrein van meerdere Grauwe Kiekendieven die ik vanuit mijn Vrijbuiten-stoel kan volgen. Ik identificeer minstens drie verschillende individuen, die een enkele keer tegelijkertijd in het veld zijn. Een volwassen man, een tweejarige man, en een vrouwtje. Ze eten zich ongens aan de sprinkhanen die bij duizenden rondhopsen. Waarschijnlijk zijn er vanwege de uitzonderlijke droogte erg veel dit jaar. Maar dat is hier bij Sisteron natuurlijk allemaal heel gewoon.

Drie Wespandieven spelen in de lucht. Een jong en zijn ouders, neem ik aan. Het jong moet leren vliegen en jagen en er wordt gebuid dat het een lieve lust is. Ik heb dit tafereeltje vaker gezien.

Als de temperatuur in de loop van de middag zakt - tot slechts 36 graden - wordt het tijd voor het gebruikelijke wandelingetje langs de begrenzing van de camping. In het pasgemaakte gras zit een grote groep Geelpootmeeuwen. Dit is de enige meeuwensoort die zo ver landinwaarts broedt. Ze zijn er elke dag. Het kopje van een Rode Patrijs steekt boven de graanstoppels uit en als ik goed kijk zie ik wel tien jongen die rond de oudervogel sluipen. Ze schrikken van mij en ook de jongen blijken uitstekend te kunnen vliegen. Vorige week zag ik bij de Montagne de Lure een andere familie Rode Patrijzen hetzelfde doen.

Terug in mijn stoel voor de tent neem ik tegen de dorst nog een klein flesje bier. Er komt weer een Slangenarend aanvliegen, laag over het stoppeltje. Mooie bruine bovenkant, lange dunne vleugels met een knik erin, witte kop met een donkere streep van het oog naar de nek. WAT? EEN VISAREND? De lucht trilt van de hitte, het is het hart van de Provence en bovendien pas 30 juli. Maar de vogel vliegt nog geen twintig meter voor mij op ooghoogte langs, ik bekijk het beest door een Leica 10x42 en heb mijn nieuwe bril op. Het komt niet door het bier, het is echt een Visarend, ik ben wel dronken maar niet zo dronken. Kennelijk een vroege trekker die de loop van de rivieren de Sasse en Durance aan het volgen is.

En zo zie je maar, niet alles is gewoon, zelfs niet in de Provence.